

Przedmiotem projektu jest historyczna analiza problemu zagadnienia szczepień ochronnych jako zjawiska społecznego w Polsce po II wojnie światowej. W szczególności podjęte zostanie zagadnienie efektywności programów masowej immunizacji. Projekt stawia pytanie, jakie czynniki sprawiły, że szczepienia ochronne stały się w PRL praktyką powszechną i akceptowaną.

W projekcie zakłada się, że osiągnięcie wysokiej efektywności szczepień w Polsce, mierzonej odsetkiem osób zaszczepionych, było wynikiem złożonego procesu o charakterze społeczno-politycznym. Angażował on cały zespół różnego typu aktorów. Sprawczość w tym procesie była zaś zdeterminowana sytuacyjnie. Roboczo wyróżniono trzy główne jej przenikające się ze sobą obszary: 1) odgórna i zaplanowana polityka państwa wraz z jego ideologią 2) tworzenie i rozprzestrzenianie się wiedzy eksperckiej (medycznej) 3) wiedza potoczna i oddolne postawy wobec szczepień

Badania obejmą zespół zróżnicowanych materiałów źródłowych. Znajdą się wśród nich źródła aktowe wytworzone przez instytucje centralne i lokalne, spuścizny uczonych, literatura medyczna, wydawnictwa popularne a wreszcie nagrane relacje.

Do analizy materiału źródłowego wykorzystane zostaną metody badawcze tradycyjnie stosowane w warsztacie historyka a także te zaczerpnięte z innych nauk (socjologii i antropologii kulturowej)

Podjęcie tematu szczepień ochronnych pozwoli na lepsze zrozumienie mechanizmów polityki w zakresie zdrowia publicznego w Polsce po II wojnie światowej. Ponadto, i jest to druga z podstawowych motywacji stojących za decyzją o podjęciu tego tematu, ma za zadanie pomóc w zrozumieniu oddolnych postaw dotyczących szczepień - w tym oporu lub sprzeciwu wobec poddawania się im. Wreszcie projekt daje szansę na uchwycenie prawidłowości i zjawisk tworzących się na styku władzy, wiedzy medycznej i oddolnych przekonań.